

Arrest

nr. 31 533 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 4 juni 2009 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Russische nationaliteit, verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 juni 2006. Verzoekster heeft vijf kinderen, waarvan er op dat ogenblik twee samen met haar in België verblijven.

Verzoekster dient op 7 juni 2006 tevens, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar twee in België verblijvende kinderen, I.S. en I.M., een asielaanvraag in.

Op 12 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 april 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 24 juli 2007 dient verzoekster, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar twee in België verblijvende kinderen, I.S. en I.M., een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 17 september 2007 dient verzoekster, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar twee kinderen, I.S. en I.M., een tweede asielaanvraag in.

Op 14 november 2007 wordt de beslissing genomen tot niet inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van verzoekster.

Op 20 december 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 12 maart 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster worden geweigerd.

Op 18 maart 2008 stelt verzoekster tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster bij arrest nr. 13 522 van 30 juni 2008.

Op 4 augustus 2008 stelt verzoekster tegen dit arrest cassatieberoep in bij de Raad van State. De Raad van State verklaart dit beroep niet toelaatbaar bij beschikking nr. 3233 van 20 augustus 2008.

Op 22 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 oktober 2008 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 20 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van verzoekster ontvankelijk wordt verklaard.

Op 20 mei 2009 dient verzoekster, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar vijf kinderen, I.K., I.S., I.M., I.S. en I.M., die nu allen in België verblijven, een derde asielaanvraag in.

Op 4 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 07/06/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 06/04/2007 door het CGVS afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 17/09/2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 02/06/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 20/05/2009 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart gedurende de procedures van de vorige twee asielaanvragen over bepaalde zaken gelogen te hebben. Overwegende dat de feiten die betrokkene nu aanhaalt niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd

worden daar ze reeds tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen voldoende mogelijkheden had om de ware motieven en redenen aan te brengen waarom ze destijds haar land van herkomst verlaten heeft. Overwegende dat de volmachten die betrokkene voorlegt en die betrekking hebben op het feit dat haar moeder met haar kinderen mag reizen en die dateren van 20/10/2004 en 30/08/2007, niet als nieuwe documenten kunnen beschouwd worden daar betrokkene reeds voldoende mogelijkheden had om deze documenten tijdens de procedure van de vorige asielaanvragen aan te brengen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

2.2. Verzoekster vraagt in het verzoekschrift om "te zeggen voor recht dat de nieuwe asielaanvraag gegrond is" en haar te erkennen als vluchteling.

De Raad merkt op dat hij in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad heeft bijgevolg als annulatierechter niet de bevoegdheid om dit verzoek van verzoekster in te willigen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij voert aan dat, overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad benadrukt verwerende partij dat onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verwerende partij is van mening dat verzoekster heeft nagelaten in het verzoekschrift te kennen te geven welke rechtsregels of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zijn geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel is geschonden. Verwerende partij acht het beroep van verzoekster onontvankelijk.

De Raad merkt op dat, zoals hieronder zal blijken, verzoekster zich in haar verzoekschrift weliswaar hoofdzakelijk toelegt op een uiteenzetting van een amalgaam van feiten, klachten tegen het bestuur en begrippen, doch dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift eveneens blijkt dat verzoekster kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing daar zij aanvoert wel nieuwe elementen te hebben voorgebracht in het kader van haar derde asielaanvraag. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt bijgevolg dat verzoekster in feite de schending van de materiële motiveringsverplichting aanvoert. Er wordt een ontvankelijk middel aangevoerd.

De exceptie van verwerende partij wordt niet bijgetreden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel zet verzoekster in hoofdzaak de feitelijke en procedurele voorgaanden van haar asielrelaas uiteen. Verzoekster voert vervolgens aan, als concrete kritiek op de inhoud van de huidige bestreden beslissing, dat zij wel degelijk nieuwe elementen in het kader van haar derde asielaanvraag heeft aangebracht. Verzoekster stelt namelijk het volgende: *“In de bijlage 13 quater staat dat ik geen nieuwe elementen aanbreng. Waarom? Ik heb mijn interne paspoort en 2 geboorteakte van mijn kinderen voorgelegd. Het zijn mijn nieuwe elementen. Ze waren nooit vroeger vermeld. In deze brief, voor het eerst, vermeld ik 4 nieuwe getuigen. Het zijn mijn nieuwe elementen. Ik heb ze nooit vermeld”*. Verzoekster vervolgt haar betoog met een verwijzing naar haar persoonlijke ervaring en de hedendaagse situatie in haar land van herkomst, waar nog steeds ernstige misbruiken tegen vrouwen bestaan. Verzoekster stelt namelijk het volgende: *“Ik loop risico overal te worden vermoord omdat ik met een man getrouwd was, die niet van Tsjetsjeense afkomst was. Dat ik niet alleen vanuit mijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreek, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in mijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan”*. Verzoekster geeft hierbij de inhoud van enkele artikels betreffende geweld tegen vrouwen in Tsjetsjenië weer.

4.2. In de nota repliceert verwerende partij zoals weergegeven in punt 3.1. van dit arrest. Verder stelt verwerende partij dat verzoekster in haar verzoekschrift een nieuwe beoordeling van de Raad vraagt. Verwerende partij duidt erop dat de Raad als annulatierechter enkel uitspraak kan doen over de overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

4.3. In de repliekmemoire geeft verzoekster aan dat er in de nota van verwerende partij, onder het titeltje *“uiteenzetting van de feiten”* op foutieve wijze werd gesteld dat de gemachtigde van de minister reeds een beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, heeft genomen. Verzoekster stelt immers dat zij tot nu toe geen antwoord heeft gekregen op haar aanvraag. Verzoekster houdt voor dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet weet in welke toestand haar aanvraag tot regularisatie is en dat dit een extra bewijs is dat haar dossier niet werd onderzocht. Verder voert verzoekster aan dat haar asielaanvraag wel onder het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève), valt. Verzoekster haalt vervolgens een opsomming van wets- en verdragsartikelen aan. Verzoekster beroept zich in de repliekmemoire namelijk op de artikelen 1, 3 en 16 van de Conventie van Genève, de artikelen 1 en 11 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 39/69, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

4.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster een nieuw middel inroept in de repliekmemoire. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemoire wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoekster ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoekster toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet. Derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

4.5. In de mate waarin verzoekster in het middel kritiek uit op het feit dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster geen nieuwe elementen bijbrengt en benadrukt dat zij wel degelijk nieuwe elementen naar voor bracht, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoekster niet in overweging werd genomen.

4.6. Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft bijgebracht, namelijk haar interne paspoort en twee geboorteaktes van haar kinderen. Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij ook vier nieuwe getuigen vermeldt. Vervolgens duidt verzoekster, naast haar persoonlijke ervaring, nog op de hedendaagse situatie in haar land van herkomst, waaruit blijkt dat er nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekster geeft hierbij de inhoud van enkele artikels betreffende geweld tegen vrouwen in Tsjetsjenië weer.

Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die verzoekster ter gelegenheid van haar derde asielaanvraag heeft aangebracht - zoals blijkt uit het administratief dossier - namelijk haar interne paspoort, twee geboorteaktes van haar kinderen en de vier getuigen die verzoekster vermeldde ter ondersteuning van haar asielrelaas, weliswaar ‘nieuw’ kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoekster (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoekster niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Tevens dient opgemerkt te worden dat verzoekster hierover, respectievelijk het paspoort en de geboorteaktes enerzijds en de vier getuigen anderzijds, in het verzoekschrift zelf het volgende opmerkt: *“Het zijn mijn*

nieuwe elementen. Ze waren nooit vroeger vermeld” en “Het zijn mijn nieuwe elementen. Ik heb ze nooit vermeld”. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij ‘nieuwe elementen’ in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

4.7. Verder blijkt niet uit het administratief dossier en/of uit het verzoekschrift dat verzoekster in haar aanvraag elementen heeft aangebracht die wijzen op gegevens betreffende de hedendaagse situatie in haar land van herkomst, zodat verwerende partij er niet toe gehouden was de actuele situatie in haar land van herkomst verder te onderzoeken, temeer daar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals bevestigd door de Raad bij arrest nr. 13 522 van 30 juni 2008, reeds heeft geoordeeld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is daar verzoekster op basis van een herkomstanalyse toegespitst op haar vermeend dorp en omgeving, haar recent verblijf in Tsjetsjenië niet aannemelijk maakt en verzoekster door haar houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot haar reële individuele situatie te achterhalen. Het argument betreffende de hedendaagse situatie in haar land van herkomst en de inhoud van de artikels betreffende geweld tegen vrouwen in Tsjetsjenië, waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift, kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd in het kader van huidig beroep.

4.8. Voor het overige dient opgemerkt te worden dat verzoekster in het verzoekschrift hoofdzakelijk haar asielrelaas uiteenzet en argumenten aanvoert waarmee zij poogt aan te tonen dat zij wel de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen. Verzoekster is immers van mening dat haar asielaanvraag wel onder de toepassing van de Conventie van Genève valt en vraagt haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

In zoverre verzoekster met haar betoog aan de Raad een nieuwe beoordeling van haar asielaanvraag lijkt te vragen, dient opgemerkt te worden dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen, maar een wettigheidstoezicht houdt. De Raad onderzoekt of de betrokken overheid bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van de juiste feiten, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoekster met haar betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvragen, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat door verzoekster niet aangetoond wordt dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door haar aangebrachte elementen, diende te beslissen tot inoverwegingname van haar asielaanvraag, niet dienend is daar zij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de door haar aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *"Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen"*.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET